

Handlingsrækkefølge

Læs teksterne og skriv 1, 2, 3 og 4 i kassen, så de står i den rigtige rækkefølge.

Ulven hylede og gjorde alt for at få bjørnen til at gå igen. Men bjørnen var sulten, den kunne nemlig heller ikke finde mere mad i nærheden. Den store bjørn spærrede hele hulens indgang, så drengen og ulven kunne ikke komme ud.

Nu kom drengen i tanke om den lille fisk, han havde tilbage. Måske bjørnen ville have den.

Drengen hev fisken op foran bjørnen og smed den ind i bunden af hulen. Bjørnen gik forsigtigt forbi drengen og ulven og hen til fisken. Imens løb drengen og ulven ud af hulen.

Drengen og ulven fandt en ny hule tæt på et vandhul, og hver gang drengen fangede fisk, gemte han altid en ekstra fisk til bjørnen.

Der var engang en lille dreng, som boede på et bjerg. Han havde ingen mor eller far. Han var helt alene - eller næsten. Drengen var nemlig venner med en ulv, som passede på ham. De to gik altid sammen og boede sammen i en hule i bjerget. Hver morgen gik drengen ud for at finde planter og frugter, som han kunne spise. Ulven jagede om natten, men den blev altid i nærheden af hulen, så den kunne høre, hvis der kom nogle farlige dyr, som måske ville spise drengen, mens han sov.

En morgen, da drengen kom hjem fra sin madtur, så han helt bedrøvet ud. Der var næsten ikke mere mad tilbage i nærheden af hulen. Det eneste mad de havde, var en lille fisk. Nu måtte de finde et nyt sted at bo. Drengen pakkede sine ting sammen og skulle lige til at gå, da en bjørn pludselig stod foran hulen.

Handlingsrækkefølge

Læs teksterne og skriv 1, 2, 3 og 4 i kassen, så de står i den rigtige rækkefølge.

De kørte side om side, men da en cykel bagved dem ville forbi og ringede med sin klokke, blev Bibi så forskrækket, at hun kom til at dreje sit styr lige ind i Josefines cykel. Begge pigerne væltede midt på cykelstien. Bibi rejste sig hurtigt op, men Josefine bevægede sig ikke. Hun lå helt stille på cykelstien.

Det var mandag morgen og Josefine var lige stået op. Hun kunne se på klokken, at hun havde travlt. Hun hoppede hurtigt i noget tøj og fik en bid mad på vejen ud af døren. Josefine trak sin cykel frem og kørte afsted. I første lyskryds mødte hun Bibi, som også havde travlt. De kunne nu følges resten af vejen til skolen.

Da ambulancen kom, åbnede Josefine endelig sine øjne. De tog hende med til sygehuset for at holde øje med hende. Bibi kom med, og mens de sad i ambulancen, ringede hun til Josefines mors. På sygehuset måtte lægerne sy såret i hendes pande sammen. Hun havde hovedpine og var træt. Hendes mor kom hurtigt, og hun havde en gave med. I gaven var der en cykelhjelm. Den ville Josefine nok ikke glemme at tage på igen.

I den ene side af hende pande var der kommet en ordentlig flænge. Der løb blod ud. Bibi gik i panik og råbte på hjælp. Heldigvis var der mange, som havde set de to piger vælte, så der kom hurtigt folk hen for at hjælpe. En mand ringede 112, og snart kunne de høre, at ambulancen var på vej.

Handlingsrækkefølge

Læs teksterne og skriv 1, 2, 3 og 4 i kassen, så de står i den rigtige rækkefølge.

Der sad en ugle og tudede i et træ. Freddi vidste, at ugler elskede at spise små frøer, så han var meget bange for uflen. Den kunne se godt i mørket, og det var svært at gemme sig. Uglen fik pludselig øje på Freddi, og lettede fra sit træ. Forsigtigt fløj den rundt i cirkler over Freddi. Han måtte væk nu. Pludselig hørte han Sofie kalde.

"Freddi, kom herhen! Her kan uflen ikke nå dig". Hun sad under en rod fra et træ. Der var en lille hule under den. Freddi kiggede op, og lige i det sekund havde uflen pludselig fuld fart mod ham. Han sprang for sit liv og nåede akkurat i sikkerhed hos Sofie. Da det blev lyst næste morgen, besluttede Freddi, at det vist var på tide at komme hjem igen. Sofie skulle videre på eventyr, men Freddi havde aldrig glædet sig så meget til at komme hjem og kede sig i mosen igen.

Der var engang en lille grøn frø, som hed Freddi. Freddi var ikke som de andre frøer. Han kedede sig i mosen, og ville så gerne udforske resten af verden. En dag, da Freddi kedede sig rigtig meget, hoppede han afsted fra mosen.

Freddi var usikker og bange, når han ikke var i mosen, men alligevel syntes han, det var helt vildt spændende. Han så ting, han aldrig før havde set, men han vidste også, at der kunne være mange farlige ting. På sin vej mødte han en sommerfugl med de flotteste vinger. Hun hed Sofie. Sofie viste ham mange nye steder, og de to blev rigtig gode venner. Da det blev aften, kunne Freddi høre mange nye lyde. I mosen kunne han gemme sig under åkanderne, men her kendte han ikke de sikre steder.